

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci žalobkyně **Č.z. u. v P.**, se sídlem , zastoupené JUDr. Táňou Diršmidovou, advokátkou se sídlem Rašínovo nábřeží 383/58, 120 00 Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Středočeského kraje**, odboru regionálního rozvoje, Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení **1) I. D. N., a 2) Bc. K. N.**, oba bytem , oba zastoupeni JUDr. Petrem Kotkem, advokátem se sídlem Anny Letenské 7, 120 00 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2012, č. j. 047009/2012/KUSK, sp.zn. SZ 031882/2012/KUSK REG/Val,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2012, č. j. 047009/2012/KUSK, sp. zn. SZ 031882/2012/KUSK REG/Val a rozhodnutí Městského úřadu Kostelec nad Černými lesy, stavebního úřadu ze dne 4. 1. 2012 č. j. 4784/2010/JA -10, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni k rukám její zástupkyně JUDr. Táňy Diršmidové, advokátky se sídlem Rašínovo nábřeží 383/58, 120 00 Praha 2, na náhradě nákladů řízení částku 11.712 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou dne 26. 4. 2012 Městskému soudu v Praze a posléze usnesením tohoto soudu ze dne 10. 5. 2012, č. j. 5 A 74/2012-11, postoupenou Krajskému soudu v Praze se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl

odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu Kostelec nad Černými lesy, stavebního úřadu (dále jen „stavení úřad“) ze dne 4. 1. 2012 č. j. 4784/2010/JA -10, a toto rozhodnutí potvrdil. Tímto rozhodnutím stavební úřad podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) opravil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 1. 2011, č. j. 4784/2010/JA-9, kterým byla osobám zúčastněným na řízení jako stavebníkům umístěna a povolena stavba: „novostavba kavárny, stavba vodovodní přípojky, stavba elektropřípojky, stavba žumpy na vyvážení, stavba plotu a zpevněné plochy – parkovací stání“, na pozemku st. p. 247, 248 a p. č. 300/5 v katastrálním území Jevany“. Oprava spočívala v tom, že v podmínce č. 1 výroku I. bylo chybně uvedené umístění stavby kavárny ve vztahu k sousednímu pozemku p. č. 295 ve vzdálenosti 3 m od společné hranice nahrazeno správným umístěním stavby kavárny na pozemku p. č. 300/5 při společné hranici se sousedním pozemkem p. č. 295.

Žalobkyně předně namítá, že pro vydání opravného rozhodnutí podle § 70 správního řádu nebyly splněny zákonné podmínky. Žalobkyně argumentuje tím, že z § 70 správního řádu plyne, že oprava se může týkat pouze nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí, ke kterým došlo jejich přepisem ze správního originálu. Je-li však chybně sepsán přímo originál, lze k opravě využít pouze opravné prostředky. Z uvedeného ustanovení dále plyne, že opravovat lze pouze zjevné chyby v počtech, překlady, přepisy či nedopisy popř. záměny větných celků. Nelze však opravovat chybná rozhodnutí, jako je tomu v dané věci, kdy se dodatečně mění jedna z podmínek pro umístění stavby.

Dále žalobkyně namítá, že rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a výklad rozhodných skutečností nemá oporu v podkladech rozhodnutí, zejména v projektové dokumentaci ani v obsahu rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 1. 2011. Zcela zmatečné je v této souvislosti rozlišování stavby kavárny jako celku a stavby nadzemní části kavárny, kterým žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí argumentuje. Ze správního spisu (včetně žádosti a projektové dokumentace) je totiž zjevné, že stavební úřad tuto stavbu posuzoval jako jeden celek bez dalšího rozlišování na část podzemní a nadzemní. Z toho také jistě vychází i obsah podmínky č. 1 výroku I. rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 13. 1. 2011, kterou nelze vykládat jinak, než že stavba kavárny včetně podzemní části měla být od hranice se sousedním pozemkem vzdálena 3 m. Tak si obsah této podmínky vykládala i žalobkyně a z tohoto důvodu se také proti rozhodnutí stavebního úřadu neodvolávala. Znalost obsahu projektové dokumentace nemůže být jedním z důkazů, který by potvrzoval, že se jedná o chybu v psaní rozhodnutí, kterou bylo možné opravným rozhodnutím opravit, ale jen důkazem toho, že stavební úřad vydal rozhodnutí, jehož obsah nekoresponduje s projektovou dokumentací přiloženou k žádosti, díky čemuž uvedl dotčené osoby v omyl.

Poslední námitkou žalobkyně směřuje do nepřesného provedení opravy. Tvrdí, že podmínka pro umístění stavby kavárny byla nahrazena podmínkou nevykonatelnou, a to díky nepřesnému pojmu „při hranici“ a díky nadále trvající a nepochybně odůvodněné možnosti chybné interpretace pojmu „stavba kavárny“, jejíž umístění je (co se určení vzdálenosti od hranice se sousedním pozemkem týče) i po provedené opravě nejednoznačné. Není totiž zřejmé, zda 3 m od hranice sousedního pozemku má být umístěna pouze nadzemní část stavby kavárny nebo stavba kavárny jako celek.

Žalovaný ve vyjádření předně uvádí, že žalobkyně jako účastnice řízení o umístění stavby a vydání stavebního povolení mohla v průběhu řízení uplatnit své stanovisko či námitky. To neučinila. Naopak je součástí spisu souhlas žalobkyně ze dne 2. 12. 2010, č. j. 116/Re/2010, podepsaný prof. Ing. J. B., CSc, rektorem žalobkyně, s vydáním územního rozhodnutí a stavebního povolení pro stavbu, a zároveň byl tímto také dán souhlas s výjimkou z ochranného pásma lesa.

Žalovaný dále konstatuje, že postupem podle § 70 správního řádu lze opravit zřejmé chyby v písemném vyhotovení rozhodnutí, ke kterým došlo přepisem ze správného originálu, přičemž v případě umístění stavby se považuje za výchozí originální podklad pro vydání rozhodnutí o umístění stavby projektová dokumentace. Tento podklad je pro vydání rozhodnutí o umístění a povolení stavby závazný, neboť podle tohoto podkladu bude stavba realizována. V dané věci byl podkladem pro stanovení podmínky č. 1 ve výroku I. rozhodnutí ze dne 13. 1. 2011 výkres č. C-2 Situace stavby. Podle tohoto výkresu je vegetační střecha nad podzemní garáží umístěna několik centimetrů od hranice pozemku parc. č. 295. Ve výkresu této situace je vyznačeno umístění objektu na terénu vyznačené plnou šrafovou a popsanou jako „stavba kavárny“. Stavební úřad pak přepisem z tohoto výkresu chybně popsal podmínku č. 1, neboť tato podmínka, tak jak byla uvedena, není proveditelná z důvodu velikosti pozemku.

Žalovaný rovněž zdůrazňuje, že součástí rozhodnutí je i příslušná projektová dokumentace a odkazuje na podmínku č. 6 rozhodnutí ze dne 13. 1. 2011 (pozn. soudu: jde o výrok II, jímž byla stavba povolena a stanoveny podmínky pro provedení stavby), v níž se uvádí, že stavba bude provedena podle projektové dokumentace ověřené ve stavebním řízení a že případné změny nesmí být provedeny bez předchozího povolení stavebního úřadu. Opravou podmínky přitom nedošlo k žádné změně v umístění stavby, ale byl pouze uveden v soulad popis umístění v textu rozhodnutí s příslušnou projektovou dokumentací.

K argumentaci žalobkyně nepřesným provedením opravy žalovaný uvádí, že v rozhodnutí o umístění stavby je třeba umístit celou stavbu a nikoli jen její část. Je též nutné, aby projektová dokumentace byla souladná s výrokovou částí rozhodnutí o umístění stavby. Jestliže tedy je v projektové dokumentaci uvedena „stavba kavárny“ je třeba též pojem uvést i v příslušné podmínce rozhodnutí.

Na výzvu soudu se jako osoby zúčastněné na řízení přihlásili stavebníci. Ti k věci uvádí, že stavba kavárny je vybudovaná 3 m od hranice pozemku. Podzemní část stavby – garáž, je vybudovaná u hranice pozemku, a to přesně podle schválené projektové dokumentace, se kterou byla žalobkyně seznámena a schválila ji bez námitek. Rovněž upozorňují na podmínku č. 3, která popisuje střechy stavby kavárny jako částečně rovné a sedlové, nikoliv jako vegetační. Tato střecha se přitom vyskytuje pouze u stavby garáže podle projektové dokumentace. K tvrzeným nejasnostem v pojmech osoby zúčastněné na řízení poukazují na projektovou dokumentaci, která byla podkladem pro všechna navazující správní rozhodnutí a v níž jsou jednotlivé pojmy jednoznačně interpretovány dle způsobu využití jednotlivých částí stavby (kavárna, obytná část a garáž).

V replice žalobkyně setravala na svých stanoviscích a zopakovala svoji argumentaci.

Ze správního spisu vyplynulo, že dne 13. 1. 2011 pod čj. 4784/2010/JA-9 rozhodl stavební úřad výrokem I. o umístění stavby. Tuto stavbu označil slovy: „stavba kavárny, stavba vodovodní přípojky, stavba elektropřípojky, stavba žumpy na vyvážení, stavba plotu a zpevněné plochy (parkovací stání) na pozemcích: stavební parcely parcelní číslo 247, 248 a pozemkové parcely parcelní číslo 300/5 v kat. území Jevany“. Pro umístění této stavby stanovil jako podmínku č. 1, že „stavba kavárny bude umístěna na pozemku parc. č. 300/5 a to tak, že bude umístěna 3m od společné hranice s pozemkem parcelní č. 295 a 25m od společné hranice s pozemkem parc. č. 300/78 v kat. území Jevany“, a jako podmínku č. 3, že „stavba kavárny bude zastřešena sedlovou střechou. Část stavby bude zastřešena i střechou rovnou“. Týmž rozhodnutím stavební úřad povolil „stavbu: kavárny, stavbu vodovodní přípojky, stavbu elektropřípojky, stavbu žumpy na vyvážení, stavbu plotu a zpevněné plochy (parkovací stání) na pozemcích: stavební parcely parcelní číslo 247, 248

a pozemkové parcely parcelní číslo 300/5 v kat. území Jevany v rozsahu projektové dokumentace, ověřené při stavebním řízení, ze které vyplývají hlavní technické detaily provedení a umístění stavby, členění na objekty, užívání jednotlivých prostor, organizace výstavby a splnění požadavku daných zvláštními předpisy“. Pro provedení stavby pak pod bodem 6 stanovil, že „[s]tavba bude provedena podle projektové dokumentace ověřené ve stavebním řízení. Případné změny nesmí být provedeny bez předchozího povolení stavebního úřadu.“ Proti tomuto rozhodnutí se žádný z účastníků řízení neodvolal a nabylo právní moci dne 14. 2. 2011.

Součástí správního spisu je rovněž přípis žalobkyně ze dne 2. 12. 2010, č. j. 116/Re/2010, adresovaný osobě zúčastněné na řízení 1), ve kterém žalobkyně uvádí, že „*po podrobném prostudování dokumentace vztahující se k územnímu rozhodnutí a stavebnímu povolení pro novostavbu kavárny v obci Jevany přehodnotila své stanovisko k této záležitosti a uděluje tímto souhlas s vydáním územního rozhodnutí a stavebního povolení pro novostavbu kavárny a souhlas s udělením výjimky z ochranného pásma lesa.*“

Dne 11. 5. 2011 byly stavebnímu úřadu doručeny námitky žalobkyně proti způsobu provádění stavby. Žalobkyně mj. namítá, že stavba je umístěna na samé hranici pozemku ve vlastnictví žalobkyně. V návaznosti na tento podnět byla dne 3. 6. 2011 provedena kontrolní prohlídka stavby, při níž byla tato skutečnost potvrzena. Další prohlídka stavby se uskutečnila dne 9. 8. 2011, přičemž dle sdělení stavebního úřadu ze dne 31. 8. 2011, čj. 3177/2011/JF, adresovaného žalobkyni, při této prohlídce nebyly zjištěny odchylky od schválené projektové dokumentace. Dne 4. 8. 2011 podala žalobkyně podnět k zahájení řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a k bezodkladnému zastavení prací na stavbě podle § 134 odst. 4 stavebního zákona. Žalobkyně tento podnět odůvodnila tím, že podle podmínky č. 1 rozhodnutí o umístění stavby ze dne 13. 1. 2011 měla být stavba kavárny umístěna 3 m od společné hranice s pozemkem parc. č. 295, přičemž ve skutečnosti je umístěna na samé hranici pozemku. Tomuto podnětu žalovaný nevyhověl a tuto skutečnost žalobkyni sdělil přípisem ze dne 31. 8. 2011, čj. 3180/2011/JF, přičemž konstatoval, že stavba kavárny je prováděna v souladu s rozhodnutím o umístění stavby ze dne 13. 1. 2011 a v souladu s projektovou dokumentací. V této věci se pak žalobkyně obrátila na žalovaného s žádostí na ochranu proti nečinnosti. Žalovaný této žádosti usnesením ze dne 22. 9. 2011 nevyhověl a konstatoval, že stavební úřad v podmínce č. 1 rozhodnutí ze dne 13. 1. 2011 popsal umístění stavby chybně. Jedná se však zřejmě o administrativní chybu, kterou by měl stavební úřad napravit podle § 70 správního řádu.

S odkazem na toto usnesení vydal stavební úřad dne 4. 1. 2012 pod čj. 4784/2010/JA-10 rozhodnutí, kterým podle § 70 správního řádu opravil administrativní chyby vyskytnuvší se v rozhodnutí o umístění stavby a stavebním povolení ze dne 13. 1. 2011, konkrétně ve výroku I. podmínce č. 1. Chybu opravil tak, že v podmínce č. 1 výroku I. správního rozhodnutí nahradil chybně uvedené umístění stavby kavárny ve vztahu k sousednímu pozemku p. č. 295 správným umístěním stavby kavárny na pozemku p. č. 300/5 při společné hranici se sousedním pozemkem p. č. 295. Na podporu svého názoru o tom, že se jedná o administrativní chybu a nikoli o vadu, která byla provedena s úmyslem krátit práva účastníků řízení či která by tato práva zkrátila, v odůvodnění uvedl, že z projektové dokumentace, která byla přílohou k žádosti o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby a stavebního povolení, je jednoznačně patrné, že suterén nově umisťované a povolované stavby kavárny bude umístěn na pozemku p. č. 300/5 při společné hranici se sousedním pozemkem p. č. 295. S touto dokumentací byli seznámeni všichni účastníci řízení i dotčené orgány státní správy. Například z vyjádření správce povodí Vltavy ze dne 9. 12. 2010 plyne, že se jako podmínka stanoví umístění stavby cca 8 m od břehové hranice rybníka Jan, což

odpovídá vzdálenosti břehové čáry rybníka Jan od společné hranice pozemků p. č. 295 a p. č. 300/5. Stavební úřad odkázal také na souhlas žalobkyně ze dne 2. 12. 2010. Stavební úřad též uvedl, že žalobkyně na chybu upozornila až 4. 8. 2011, tedy až po 6 měsících od právní moci opravovaného rozhodnutí.

Žalobkyně se proti rozhodnutí stavebního úřadu odvolala. Odvolání žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný se zabýval tím, zda se v dané věci skutečně jedná o administrativní chybu. Zjistil, že projektová dokumentace obsahuje výkres č. ST – 01 Půdorys I. PP (podzemní garáže a technická místnost), proto i tyto podzemní garáže je třeba umístit. V projektové dokumentaci se nachází rovněž výkres č. C – 2 Situace stavby, ve kterém je zakreslena zeleň – vegetační střecha nad podzemní garáží o 73 m² a dále vjezd do podzemních garáží – pojízdné zatravněné plochy (vegetační rošty). Vegetační střecha nad podzemní garáží je podle výkresu situace umístěna několik centimetrů od hranice pozemku p. č. 295. Z tohoto výkresu rovněž plyne, že objekt na terénu vyznačený plnou šrafovou a popsáný jako „stavba kavárny“ je umístěn 3 m od hranice pozemku p. č. 295. Je tedy zřejmé, že chyba nastala špatnou interpretací pojmu „stavba kavárny“ v projektové dokumentaci. Stavební úřad chybně opsal z výkresu č. C – 2 Situace stavby, podmínky č. 1 chybné umístění objektu „stavby kavárny“, neboť opsal umístění „stavby kavárny“ na terénu, tedy její nadzemní části, nikoli celé „stavby kavárny“. Z výkresu č. C – 2 Situace stavby, je umístění stavby vůči ostatním pozemkům zřejmé. Součástí rozhodnutí o umístění a povolení stavby je i projektová dokumentace, která je ověřena stavebním úřadem a podle které musí být stavba uskutečněna.

Krajský soud v Praze poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.) a je přípustná, přezkoumal v žalobou vymezeném rozsahu napadené rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Jednání Krajský soud v Praze nenařizoval, neboť s takovým postupem soudu účastníci vyjádřili souhlas.

Soud předně hodnotil, zda opravné rozhodnutí vydané podle § 70 správního řádu, kterým se opravují zřejmé nesprávnosti ve výroku rozhodnutí, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy rozhodnutím, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti účastníka řízení. Dospěl k závěru, že i opravné rozhodnutí má hmotněprávní účinky, a proto je třeba žalobu podle § 65 s. ř. s. připustit. Ostatně i samo ustanovení § 70 správního řádu počítá s tím, že účastník řízení může být vydáním opravného rozhodnutí přímo dotčen. Tomuto účastníku se přiznává právo podat proti opravnému rozhodnutí odvolání, kterým se lze bránit proti provedené opravě a jejímu případnému dopadu na původní rozhodnutí, a tedy na práva účastníka řízení. Smyslem odvolacího řízení je posoudit, zda postupem podle § 70 správního řádu byly skutečně opravovány toliko zřejmé nesprávnosti (a zda tak bylo učiněno správně) a nikoli závažná věcná pochybení, která uvedeným postupem napravit nelze. To je ostatně smyslem i následného soudního přezkumu.

K institutu opravy zřejmých nesprávností upraveného v § 70 správního řádu se judikatura správních soudů vyjadřovala. NSS např. v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, čj. 1 Afs 58/2009-541 (publikován pod č. 2119/2010 Sb. NSS), konstatoval, že „[i]nstitut opravy zřejmých nesprávností v písemném odůvodnění rozhodnutí podle § 70 správního řádu lze aplikovat pouze na zjevné omyly ohledně údajů, které jsou však dostatečně podloženy zjištěními prokazujícími jejich správné znění. S odkazem na toto ustanovení nelze naopak měnit vlastní skutková zjištění či jejich již provedené právní hodnocení, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto. Není tedy možné, aby se s odkazem na uvedené ustanovení měnil obsah rozhodnutí. Takový postup by nasvědčoval libovůli rozhodování správního orgánu a byl by jednoznačně v rozporu s principem právní jistoty (obdobně viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2003, sp. zn. II. ÚS 237/02, N 38/29 SbNU 327). Tento institut tak

umožňuje jen odstraňování chyb, kterých se dopustil správní orgán ve vydaných rozhodnutích, tedy opravy různých méně významných překlepů a zkomolenin, opravy dat a rodných čísel, ale také opravy početních chyb. Opravným rozhodnutím (usnesením) však nemůže dojít ke změně vlastních, opravovaných rozhodnutím stanovených, práv a povinností.

Hlavním kritériem pro postup podle § 70 správního řádu je, že nesprávnost, které se správní orgán dopustil a která má být v daném ustanovení uvedeným postupem opravena, je zřejmá. Tato nesprávnost proto musí být patrná na první pohled. Již jen z toho důvodu jsou takovou nesprávností v zásadě jen méně závažná pochybení, která je při běžné pozornosti schopna postřehnout i s věcí neobeznámená osoba. Jak se uvádí v citaci ze shora uvedeného rozsudku, jde zpravidla o méně závažné písařské chyby. Jsou-li jen tyto opraveny, je vyloučeno, aby opravou bylo jakkoli zasaženo do smyslu či materiálního obsahu výroku, což je logicky rovněž jedna z podmínek pro uplatnění institutu opravy zřejmých nesprávností.

V souzené věci byla opravným rozhodnutím stavebního úřadu napravena chyba v rozhodnutí o umístění stavby, a to v podmínce č. 1, která určuje, jak má být stavba umístěna z hlediska vzálenosti od jednotlivých sousedních pozemků. Konkrétně bylo umístění stavby ve vztahu k sousednímu pozemku p. č. 295 ve vzdálenosti 3 m od společné hranice změněno na umístění stavby při společné hranici se sousedním pozemkem p. č. 295.

Nutno konstatovat, že opravovaná chyba shora uvedeným požadavkům na charakter chyby (zejména na její jednoznačnost) neodpovídá. Uvedená chyba rozhodně není patrná na první pohled. Naopak k jejímu odhalení je zapotřebí důkladné studium příslušné projektové dokumentace. Tomuto závěru ostatně svědčí jak kroky žalobkyně, tak i postup stavebního úřadu, které provedení opravy předcházely. Žalobkyně si totiž daný problém uvědomila až v situaci, kdy byla stavba zahájena, a kdy se ukázalo, že stavba bude umístěna přímo na hranici sousedních pozemků. Stavební úřad pak k opravě nepřistoupil okamžitě poté, co byl na daný problém žalobkyní upozorněn (tj. poprvé 11. 5. 2012), ale až v návaznosti na sdělení žalovaného ze dne 22. 9. 2011, který uvedenou chybu poprvé kvalifikoval jako chybu administrativní a doporučil opravu cestou postupu podle § 70 správního řádu. Na danou chybu stavební úřad neupozornily ani osoby zúčastněné na řízení, tedy stavebníci, kteří by ji, pokud by skutečně šlo o zřejmou nesprávnost, museli zaznamenat především.

Nelze též přehlédnout, jak složitě při opravování chyby bylo zapotřebí argumentovat ohledně pojmu „stavba kavárny“. Tento pojem totiž sama projektová dokumentace používá hned v několika významech. Výstižně je stavební úřad shrnuje například ve sdělení adresovaném žalobkyni ze dne 31. 8. 2011, v němž uvádí, že „[p]ojem kavárna se v projektové dokumentaci, vyskytuje opakovaně a má hned několik významů. Tímto pojmem lze označit celou budovu, kterou tvoří garáž, kavárna a byt a skládá se z jednoho podzemního podlaží a dvou nadzemních podlaží. Dále je za stavbu kavárny označena nadzemní část budovy, která je tvořena dvěma nadzemními podlažími a obsahuje kavárnu a byt. Dále je jako kavárna označen prostor uvnitř budovy v I. NP. A také je takto označen požární úsek, který tvoří prostory v prvním a druhém nadzemním podlaží budovy a které jsou určeny k užívání veřejností nebo jako zázemí pro zaměstnance.“

Stavební úřad dle svých slov při formulování původní podmínky č. 1 vycházel z výkresu č. C-2 Situace stavby, kde je stavbou kavárny označena nadzemní část budovy, která je tvořena dvěma nadzemními podlažími a obsahuje kavárnu a byt. V takovém případě ale v rozhodnutí o umístění stavby neumístil celou stavbu, ale pouze její část. To je ovšem zásadní věcná chyba, a nikoli chyba administrativní. V rozhodnutí o umístění stavby je totiž třeba umístit stavbu celou a nikoli jen její část. To ostatně potvrzuje žalovaný ve vyjádření

k žalobě, byť v jiné souvislosti, a to když vysvětluje, proč nebylo možné opravu uskutečnit jinak, tj. přidáním slova „nadzemní“ před sousloví „stavba kavárny“. Tuto věcnou chybu se posléze stavební úřad snaží zhojit odkazem na projektovou dokumentaci, z níž má být od samého začátku patrné, jak přesně má být stavba na pozemku umístěna. Tato argumentace, ve svém základu pravdivá, ovšem nepotvrzuje závěry správních orgánů o zřejmé administrativní chybě. Je toliko důkazem toho, že konkrétní sporná podmínka uvedená v rozhodnutí o umístění stavby nebyla ve vzájemném souladu s projektovou dokumentací. Jestliže přitom k rozpoznání tohoto rozporu a tedy k vyjasnění toho, jak má být na pozemku umístěna stavba, nepostačí běžná pozornost, ale je třeba podrobně studovat projektovou dokumentaci, která nadto rozhodné pojmy nepoužívá jednotně a konzistentně, nelze tvrdit, že došlo k zřejmé nesprávnosti a postupovat podle § 70 správního řádu. K nápravě takových vad zásadně slouží opravné prostředky, ať už řádné či mimořádné.

V této souvislosti soud poznamenává, že z obsahu správního spisu neplyne, že by uvedená chyba byla učiněna s úmyslem zkrátit práva některých účastníků řízení (zde žalobkyně). Naopak je z postupu stavebního úřadu zřejmé, že před tím, než na dané pochybení byl upozorněn, si jej nebyl vědom. To stavební úřad jistě neomlouvá, nicméně na straně druhé nelze na stavební úřad přenášet odpovědnost za to, že žalobkyně rozhodnutí o umístění stavby z hlediska jeho věcné správnosti nevěnovala více pozornosti a nepodala včas odvolání.

Žalobou napadené rozhodnutí je ze shora uvedených důvodů nezákonné, a proto je soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). Jelikož je zjevné, že zrušit je třeba též rozhodnutí stavebního úřadu, zrušil soud postupem podle § 78 odst. 3 s. ř. s. také toto rozhodnutí. Právním názorem vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku jsou správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. a žalobkyni, jakožto úspěšné účastnici řízení, přiznal právo na náhradu nákladů řízení, která činí 11.712 Kč a skládá se ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3000 Kč a odměny za právní služby ve výši 8712 Kč. Tuto částku tvoří tři úkony právní služby po 2100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, dvě písemná podání soudu – § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d), a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2012], dále tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, to vše zvýšeno o částku 1512 Kč odpovídající 21 % DPH. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni k rukám její zástupkyně do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Žalovaný právo na náhradu nákladů nemá, neboť ve věci úsměch neměl.

Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Jelikož soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, právo na náhradu nákladů jim nepřiznal (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení

rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 23. ledna 2014

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Rozsudek byl vyhlášen dne 23. ledna 2014 [§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní].

Za správnost :
Božena Kouřimová